

zkušenosti, dobré i špatné, obecný zákon nebo neomylnou metodu sestupování však nenačázím. Proto jsem ještě nesesoupil skutečným vchodem a zoufám si, že to přece jen brzy budu muset udělat. Nejsem dalek rozhodnutí, že odejdu daleko pryč, znovu začnu žít starý, bezútesný život, v němž nebylo žádné jistoty, který byl jedinou nerozlišitelnou slítkou nebezpečí a nedovoloval, abych tak přesně viděl jednolivé nebezpečí a bál se ho tak, jak mě tomu ustavičně učí potrovnávání mého bezpečného doupěte s ostatním životem. Jistě, takové rozhodnutí by bylo úplným bláznovstvím vyvolaným pouze příliš dlouhým životem v nesmyslné svobodě; ještě patří doupě mně, stačí jediný krok, a jsem v bezpečí. I odpoutám se od všech pochyb a vyběhnu za bláhého dne rovnou cestou ke dveřím, abych je teď už s určitostí zvedl, ale přece jen nemohu, přeběhnu kolem nich a naschvál se vrhnu do trní, abych se potrestal za vinu, kterou neznám. Pak si ovšem konekconů musím říct, že přece jen mám pravdu a že je skutečně nemožné sestoupit dolů, aniž bych přitom aspoň na chvíli vydal všanc to nejdražší co mám, všem kolem dokola na zemi, na stromech, ve vzduchu. A nemlouvám si to nebezpečí, je velice skutečné. Nemusí to být přece ani přímo nepřítel, v němž vzbudím chuť, aby mě následoval, stejně dobře to může být nějaké, jedno jaké, nevinňátko, nějaký odporový tvoreček, který za mnou půjde ze zvědavosti a tak se nic netuše stane vůdcem všech proti mně, ba nemusí to být ani to, třeba — a to je neméně zlé než to předtím v mnohém ohledu je to ze všeho nejhorší — třeba je to kdosi jako já, znalec se zálibou pro stavby, nějaký ten lesní brach, milovník klidu, ale bídný lump, který by rád byděl, aniž by stavěl. Kéz by teď přišel, kéž

by v svém nečistém chťici odhalil vchod, kéž by na něm začal pracovat, zvedat mech, kéž by se mu to podarilo, kéž by se tam pro mne vecpal a byl v něm už tak daleko, aby mu odtud na chvíli trčel ven právě tak ještě zadek, kéž by se to všechno stalo, abych se na něho mohl konečně, už bez jediného zaváhání, se vši zůřivostí vrhnout, rozkousat ho, rozsápat, roztrhat a vysát a jeho mršinu ihned nacpat k ostatní kořisti, především však, to by bylo to hlavní, abych byl konečně zase ve svém doupěti, s radostí bych tentokrát obdivoval dokonce i labyrint, nejdříve ze všeho bych však nad sebou zatáhl mechový strop a pak bych mýslím odpočíval po celý zbytek svého života. Avšak nepřichází nikdo a já zůstávám odkázán sám na sebe. Zabýváje se bez ustání obtížemi celé věci, ztrácím hodně ze své ustrašenosti, ani zvenčí se už nevyhýbám vchodu, s obzvláštní zálibou teď kolem něho plíživě kroužím, je to už skoro, jako bych já sám byl nepřítel, a číhal na vhodnou příležitost, abych se s úspěchem vloupal dovnitř. Kdybych tak měl někoho, komu bych mohl důvěřovat, koho bych mohl postavit na mou pozorovatelnou, pak bych snad mohl klidně sestoupit dovnitř. Domluvil bych se s tím, jemuž důvěřuji, aby přesně sledoval situaci při mém sestupu, a delší dobu poté, kdyby se objevily známky nebezpečí, aby zaklepal na mechový strop, jinak však ne. Tak bych nad sebou zanechal takřkajíc čistý stůl, nezůstal by jediný zbytek, leda můj důvěrník. — Neboť jestlipak on nebude požadovat nějakou protislужbu, jestlipak se nebude chtít aspoň podívat na mé doupě? Už pustit někoho dobrovolně do doupěte bylo by mi krajně trapné. Vystavěl jsem je pro sebe, ne pro návštěvy, myslím, že bych ho dovnitř nepustil; nepustil bych ho tam ani za tu cenu, že mi